

РЕШЕНИЕ

№ 6444

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1513** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано е по искова молба от Е. С. Ф., ЕГН [ЕГН], чрез процесуален представител адв. Я. С. от САК с адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, против Столична дирекция на вътрешните работи – отдел Пътна полиция, следните обективно съединени искове:

1) за присъждане на парично обезщетение за имуществени вреди за сумата от 400 лв. за обезщетение за имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение общо в размер на 700 лв. по н.а.х.д 15341/2018г. по описа на СРС и дело № 4580/2019г. по описа на АССГ, както и законната лихва върху главницата от датата на решението на касационната инстанция – 05.07.2019г., на основание частично отмененото НП № 18-4332-015680 от 15.08.2018г., издадено от орган при Отдел Пътна полиция" към СДВР. НП е потвърдено с Решение № 59739 от 08.03.2019г. по н.а.х.д.№ 15341/2018г. на Софийски районен съд, отменено частично с Решение № 4687 от 05.07.2019г. по д. № 4580/2019г. по описа на АССГ, за оспорването на НП ищецът претендира, че е заплатил разноски за адвокатски хонорар в размер на 700 лева, които разноски определя като имуществена вреда и претендира частично - 400лв.

Иска се и присъждане на законната лихва върху посочената сума, считано от датата на решението на касационната инстанция до окончателното и плащане.

2)за присъждане на парично обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 лв.,

като периодът за неимуществените вреди е уточнен в открито съдебно заседание от 17.08.20г. - от датата на връчване на НП до датата на решението на касационната инстанция или от 20.08.2018г. до 05.07.2019г. (л. 37 от делото.).

3)Претендират се разноси, направени пред настоящата инстанция.

Ищецът счита, че са изпълнени всички предпоставки по чл. 1 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата и общините за вреди по двата иска, на основание частичната отмяна на процесното НП.

Пред съда ищцата се представлява от адв. К., която в ход по същество претендира основателност на предявените искове и въз основа на събраните пред съда доказателства- делото на СРС и на АССГ, както и разпита на свидетеля В. Ц. Ш.. Адвокатът заяви, че претендира минималното възнаграждение.

Ответникът СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва исковете като неоснователни и недоказани .Счита свидетелските показания за ненавременни. В писмен отговор на исквата молба излага доводи за съпричиняване в хипотезата на чл.5 от ЗОДОВ и неоснователност на предявения от ищцата акцесорен иск Претендира присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение в случай на прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение на адвокат К..

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К., изразява становище за уважаване на исковите претенции и достоверността на свидетелските показания.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с исквата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 59739 от 08.03.2019г. по н.а.х.д. № 15341/2018г.на СРС , наказателно отделение, 6 - ти състав е потвърдено наказателно постановление № 17-4332-015680 от 15.08.2018г. на Началник група, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Е. С. Ф. за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лв. на основание чл.185 от ЗДвП и за нарушение по чл.123, ал.1, т.3,б „в“ от ЗДвП-глоба в размер на 200 лева, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца. При обжалване пред касационната инстанция съдебното решение е отменено в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 17-4332-015680/15.08.2018г., издадено от Началника Група при ОПП – СДВР по т.2 и вместо него постановява изменение на наказателното постановление, в частта по т.2, с която за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП и на основание чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП на Е. С. Ф. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца, като намалява размера на наложената глоба от 200 лева на 50 лева и срока на наказанието лишаване от право да управлява МПС от 2 месеца на 1 месец. В останалата си част съдебното решение е оставено в сила.

За да организира защитата си по обжалване на НП по н.а.х.д. № 15341/2018г. на СРС, Наказателно отделение, 6 – ти състав ищцата е упълномощила адв. Д. - л. 14 от делото на СРС, като е сключила с него договор за правна защита и съдействие, видно от който, е договорена и платената сума при подписването му за процесуално представителство и съдействие по делото пред СРС в размер на 400 лв. В договора е посочено, че сумата е заплатена в брой при подписването му. Договорът е приет като доказателство в настоящето съдебно производство и не е оспорен от ответника.

По делото е осъществено процесуално представителство и защита от преупълномощен адв. Д. в проведеното на 12. 12.2018г. съдебно заседание.

Ищцата е обжалвала съдебното решение на СРС - решение от 08.03.2019г. на СРС, наказателно отделение, 6 – ти състав пред касационната инстанция, във връзка което е образувано .а.х.н.д. № 15341/2018г. пред АССГ, като пред тази инстанция касационната жалба е подадена от адв. В. С., а от адв. Я. С. е осъществено процесуално представителство и защита по делото в проведеното на 07.06.2019г. съдебно заседание. За да организира защитата си по к.н.а.х.д. № 4580/2019г. на АССГ, ХХI касационен състав ищцата е упълномощила Адвокатско дружество „С. и С.“ като към жалбата е представено само пълномощно. В производството пред касационната инстанция няма данни за адвокатско възнаграждение.

За възнаграждението на адвокатското дружество, осъществило действително процесуално представителство пред касационната инстанция - чрез подаване на касационната жалба и в о.с.з. на 07.06.2019г., в исковото производство пред настоящия съд са представени и приети доказателствата - договор за правна защита и съдействие от 03.04.2019г. - л. 10 от делото. В чпар.1 от договора е посочен предмета - защита срещу процесното решение на СРС по н.а.х.д. 15341/2018г. В пар.2 от договора се съдържа клауза за възнаграждение за една касационна инстанция в размер на 300лв. без ДДС и без включени разноски, които се плащат от ищцата, уговорено е възнаграждението да бъде заплатено по банков път. Договорът е приет като доказателство в настоящото съдебно производство и не е оспорен от ответника..

Като документ за възнаграждението е представена фактура №51/24.04.2019г. за клиент - ищцата Е. С. Ф., за сумата от 300 лв. без ДДС - данъчна основа, и с предмет правна защита и съдействие по адм.д. 15341/2018г. по описа на АССГ - л. 15 от делото пред настоящия съд. За плащането е представено извлечение от банкова сметка на адвокатското дружество, от същата дата и за сумата от 300 лв.

От правна страна:

И двата обективно съединени икове за присъждане на обезщетения - за имуществени и неимуществени вреди, са допустими на основание, че вредите се претендират от частичната отмяна на акт на административен орган и на правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявени са от активно легитимирана страна и срещу надлежен ответник по смисъла на чл.205 АПК - СДВР, като юридическото лице, в чиято структура се намира органа, издал частично отменения акт, която отмяна съставлява и основанието по двата обективно съединени иска за вреди.

По иска за присъждане на имуществени вреди:

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно претърпяна вреда – имуществена; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност.

Правното основание за процесният иск е чл.1, ЗОДОВ, доколкото изричната правна уредба за присъждане на разноски в производството по оспорване на НП пред съда, се съдържа в чл. 63, ал. 3 и ал. 4 ЗАНН, - нови разпоредби, обн. с ЗИД на ЗАНН ДВ бр.

94/2019г., т.е., след като е приключило касационното производство по оспорването. Производството по оспорване пред съд на процесното НП, е приключило преди приемането на тази правна уредба, предвид, че решението на АССГ е постановено на 05.07.2019г..

За ищцата няма друг правен способ за защита за претърпените от нея вреди в размер на платеното от нея адвокатско възнаграждение за защита срещу процесното НП преди посоченото изменение на закона.

Предявяването на иск по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за вреди, представляващи платено адвокатско възнаграждение, е допустимо по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, доколкото налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административнонаказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо, че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган, представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателно правни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнение на нормативно възложени задължения, от упражняване на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. /ТР от 19.05.2015г по т.д.2/ 2014г./ Административната дейност е изпълнителна дейност и наред със съдебната и законодателната дейности, е основна проява на държавната власт. Дейността по налагане на административните наказания, свързана с издаване на наказателно постановление, както и извършените в нейните рамки действия или бездействия, се отличава от правозащитната дейност, вредите от която подлежат на обезщетение по реда на чл. 2 от ЗОДОВ, именно по упражнената от административните органи в този конкретен случай изпълнителна /административна/ функция в рамките на държавната власт. Административният характер на дейността по издаване на наказателните постановления, както и на действията или бездействията по налагане на административните наказания, при или по повод на която са причинени вреди на гражданите или юридическите лица, определя правното основание на иска за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления, действия или бездействия като такова по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Следователно налице е първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ: отменен по съответния ред акт, приравнен на административен акт.

В казуса по делото по иска за присъждане на имуществени вреди са налице и останалите предпоставки – причинени на ищцата имуществени вреди в претендирания като обезщетение размер - 400 лв. и причинно-следствена връзка между претърпените вреди и частично отмененото наказателно постановление. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищцата, че са причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство и защита от адвокати пред въззивната и касационната инстанция при обжалване на процесното НП общо в размер на 700лв., като предвид частичната отмяна на НП, се претендират като вреди също частично.

Според Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон.

Както се посочи, видно от представения на л. 14 от н.а.х.д.№ 15341/18 на СРС, НО,6 – ти състав договор за правна защита и съдействие, ищцата Е. С. Ф. е заплатила на адв. Д. адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. за защита и процесуално представителство в производството пред СРС. За адвокатско възнаграждение е изплатена и сумата от 300 лева за защита и процесуално представителство в производството пред АССГ по к.н.а.х.д. № 4580/2019г. на АССГ, XXI касационен състав, видно от договора за правна защита и съдействие, находящ се на л. 10 от настоящото дело.

Договорите служат като разписка за платените суми общо в размер на 700 лева. Същите не са оспорени, поради което следва да се приеме, че с тях се установява твърдяното в исковата молба плащане във връзка с процесните съдебни дела, образувани по жалба против НП. Налице са безспорни доказателства, че пред съда ищцата е представлявана и защитавана от адв. Д., адв. С. и адв. С., за което е направил разходи и заплатил съответните възнаграждения. Тези обстоятелства са доказани от представените договори за правна защита и съдействие и от извършените от страна на адвокатите процесуални действия. Договорът за правна защита и съдействие, сключен между адвокат и страна по делото, е с характер на договор за поръчка по смисъла на чл.280 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. С т. 1 от решението по т.д.№6/2012г. на ВКС е тълкувана хипотезата на наличен между страната и надлежно упълномощен адвокат писмен договор за правна защита и съдействие, в който размерът на адвокатското възнаграждение и начинът на плащане са договорени, като при плащане в брой приложеният към делото писмен договор има характер на разписка.

Налице са безспорни писмени доказателства за осъществено процесуално представителство, защита и съдействие и заплатено адвокатско възнаграждение в размер общо на 700лв., с ясно посочено основание и размер. Предвид резултата по изменение на НП по съдебен ред, то съразмерно и частично плащането на възнаграждението се намира в пряка връзка с изменения санкционен акт, поради което частично е и имуществена вреда по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред.

Съгласно ТР №1 от 15.03.2017 г. на ВАС заплатеното възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по издаденото срещу ищеца наказателно постановление е вреда, която е в пряка причинна връзка от неговото издаване. Това, че заплатеното възнаграждение почива на договорно основание /чл.40, ал.2 от ЗА/ не променя извода за наличие на пряка причинна връзка. Ангажирането на адвокат за правна защита при обжалване пред съда на наказателно постановление е израз на нормалната грижа на санкционираното лице за собствените му права и законни интереси, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да се уговори в договор, както и след като е

платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред срещу незаконосъобразното наказателно постановление.

Ето защо, няма как връзката между заплатения хонорар на адвоката за защита и отмененото частично като незаконосъобразно наказателно постановление да не е причинно-следствена. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита по ЗАНН, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, конституционно гарантирано - чл.56 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на дело.

В случая ответникът претендира, че не е налице незаконосъобразен акт, доколкото процесното НП е изменено частично от касационната инстанция - в частта за наложеното административно наказание по т. 2 от НП, а именно:

"ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №17-4332-015680/15.08.2018 г., издадено от Началника Група при ОПП-СДВР, в частта по т.2, с която за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б."в" ЗДвП и на основание чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП, на Е. С. Ф. от [населено място] е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца, като намалява размера на наложената глоба от 200 лв. на 50 лв. и срока на наказанието лишаване от право да управлява МПС от 2 месеца на 1 месец."

В останалата част решението на СРС, с което е потвърдено НП е оставено в сила - в частта, с която с НП №17-4332-015680/15.08.2018 г., издадено от Началника Група при ОПП-СДВР е наложено на ищцата административно наказание: „глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на чл.20, ал.1 ЗДвП.

Изменението на НП в горния смисъл е равностойно на частичната му отмяна - за сумата и размера на отнемането над постановения размер от касационната инстанция.

При тази обстоятелства, съдът намира, че е налице частична отмяна на наложените с НП санкции, поради което и частично претендираното овъзмездяване като обезщетение за платеното от ищцата адвокатско възнаграждение - 400 лв., при платен общ размер от 700 лв., съответства на критериите по чл.4 ЗОДОВ - за пряка причинна връзка между незаконсъобразния акт и претърпяната имуществена вреда. С решението на касационната инстанция, наложените с НП по т.2 утежняващи административни наказания - глоба и лишаване от права, са намалени до установения в закона минимум, като глобата е пет пъти по-ниска, а лишаването от права - намалено наполовина. Настоящият състав на съда намира, че обезщетение в размер на 400 лв. е съразмерно на отменената част от НП.

Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Относно първото заплатено адвокатско възнаграждение по н.а.х.д. № 15341/18г. по описа на СРС е заплатен адвокатски хонорар в размер на 400 лв. като се отчита и обстоятелството, че договорът за правна помощ е сключен на 22.08.2018г., при действието на чл.18, ал.2 от Наредба № 1/9.07. 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно който размерът на адвокатското възнаграждение е не по-малко от

300 лева. Размерът на платеното адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие пред касационната инстанция е в размер на 300 лева. Размерът е минималния такъв и съответства на фактическата и правна сложност на правния спор по к.н.а.х.д. № 4580/2019г. на АССГ, XXI касационен състав.

Настоящата инстанция счита, че възнаграждение в размер от 300 лева за съдебна защита в минималния размер по чл. 18, ал. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Тъй като не е налице прекомерност при платените от ищцата възнаграждения за двете инстанции, то претенцията по делото за частичното им овъзмездяване - в размер на 400 лв. е и справедлива по смисъла на чл. 52 от ЗЗД и достатъчно да репарира претърпените имуществени вреди от ищцата.

Предвид на всичко изложено, претенцията за присъждане на имуществени вреди е основателна и доказана до пълния предявен размер - 400 лв., представляващи част от заплатените разноски от ищцата за защитата срещу процесното НП, като съдът с решението си следва да осъди ответника да заплати на ищцата парично обезщетение на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ в този размер. Също основателно е и искането за заплащане на дължими лихви върху това обезщетение.

По отношение на предявения иск за неимуществени вреди

На първо място, също следва да се приеме, че е доказано съществуването на предпоставката отменен незаконосъобразен административен акт, предвидена по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Със свидетелските показания се установи, че ищцата е била неприятно изненадана, когато разбрала за процесния акт. Узнаването за незаконосъобразния акт е породило негативни състояния, напрежение и тревога, вследствие на чувството за налагане на несправедливо наказание, които емоционални състояния са преодолени с отмяната на акта, но са пряка последица от издаването му. Установи се, че същата е станала нервна и напрегната, допълнително чувствала и страх, тъй като по твърденията на свидетеля, е станала жертва на изнудване и заплахи от мъж на когото ударила колата и напуснала местопроизшествието без да повика органите на реда.

Съдът намира, че твърденият в исковата молба интензитет на гняв и стрес не е изцяло в пряка причинно-следствена връзка с процесното НП. Част от причинения стрес на ищцата според свидетелските показания, се е дължал на обстоятелството, че същата е била заплашвана, че върху нея ще бъде упражнена физическа принуда от физическо лице, различно от органите, съставили акта за установяване на административното нарушение и на НП.

При тези обстоятелства, не може да се приеме, че състоянието на ищцата е изцяло в пряка причинно-следствена връзка с размера на наложените санкции по т.2 от НП, изменени с решението на касационната инстанция.

Преценката за наличието на причинно-следствената връзка се извършва като се търси отговор на въпроса дали вредите са причинени от противоправното деяние /действие или бездействие/. Ако деянието е необходимо условие за настъпилите вреди, налице е причинност. На следващо място се поставя

граница на отговорността за непозволено увреждане, като обезщетение се дължи само за преките вреди, които са причинени вследствие на противоправното деяние. Съгласно Решение № 2601/ 22. 02. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 12721/2011 г.: „Пряка последица означава директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е. увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе незаконосъобразният административен акт, и ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които не биха настъпили, ако не е налице увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат“. В тази насока са и други решения на ВАС /напр. Решение № 2819 от 24. 02. 2011 г. на ВАС по адм. д. № 9138/2010 г.; Решение № 1706 от 3. 02. 2011 г. на ВАС по адм. д. № 9953/2010 г./ В случая липсва такава връзка, поради което не може да се приеме, че страхът от преследване или увреждане от трето лице са вследствие от издаденото наказателно постановление.

Този извод съдът формира от данните, изнесени от свидетеля В. Ц. Ш., който освен това е съпруг на ищцата от м. юни 2019г., а към момента на инцидента, за който е съставен акта за установяване на административното нарушение и впоследствие издадено процесното НП - са живели заедно.

Свидетелят посочи, че на въпросната дата на нарушението ищцата паркирала колата си пред неговия дом, а предната кола е имало друг господин, който е стоял в колата и когато тя паркира и слиза, той слиза и казва, че тя му е ударил колата. Ищцата оспорила, но другото лице поискала 1000 лв. за бронята на колата, след което я заплашил. Свидетелят не познавал този господин, но пресъздаде изявления на ищцата за изявленията му към нея: ще я влачи за косите по булеварда, а тя била 47 кг, 165 см. Непознатото лице размахвало някаква карта, че е полицай, бил е цивилен тогава, но и е казал че е полицай „и ще видиш какво ще стане“. Ищцата си тръгнала от мястото на инцидента, според свидетеля погрешно не се е обадила на тел. 112, като според свидетеля не е знаела, че не трябва да напуска. Ищцата разказала на свидетеля за инцидента когато се прибрал от работа, по това време живеели заедно. За оспорването пред съда, според свидетеля заедно са решили тъй като "не е честно, да не си направил никакво нарушение, а да те накажат".

На въпрос към свидетеля, как се е отразило връчването на НП на ищцата, ищецът посочи, че след едно от заседанията и когато разбрали за глобата, ищцата получила кръвоизлив в едното око, какъвто получила преди 5 години от тогава след смъртта на майка ѝ, освен това свидетелят посочи за ищцата, че същата работела в Б. и следвало да се отпише за да пише докторантура. След случая ищцата искала съпругът ѝ да е постоянно с нея, дори по молове, банки, навсякъде. Това състояние свидетелят датира от когато отишъл с ищцата в КАТ - при съставянето на акта, и оттогава винаги било така.

От свидетелските показания следва категоричен извод, че състоянието на ищцата, описано от свидетеля, е възможно да се дължи изцяло на поведението на лицето, което е претендирало, че ищцата е "ударила" неговия автомобил. Свидетелят не посочи връзка между състоянието на

ищцата и наложеното ѝ с НП наказание, конкретно в изменената част. Видно от решението на касационната инстанция, се приема за установено, че ищцата действително е извършила административното нарушение, описано в акта и НП, в това число на датата, часа и мястото, посочени в същите. В това число е прието, че с извършеното от ищцата е причинено именно ПТП по смисъла на пар. 6, т.30 от ДР на ЗДвП, доколкото същата при управление на автомобила е ударила друг автомобил, паркиран на място срещу това, на което тя е паркирала. Също е установено, че след извършване на нарушението, е напуснала мястото до идване на контролните органи, което наложило издирването ѝ впоследствие. Касационната инстанция също така е посочила, че не е обосновано в НП налагането на по-висок размер на санкциите в изменената от нея част, поради което е изменила НП до предвидения минимум.

Съдът намира показанията на свидетеля за заинтересовани, предвид, че е съпруг на ищцата. Цени обаче изявленията му, че е допуснала грешка като е напуснала мястото на нарушението. На следващо място, изнесените от него данни не сочат на връзка между състоянието на ищцата и наложените с НП три общо административни санкции, свидетелят посочи като пряка причина за състоянието ѝ твърденията за поведението на другият участник в ПТП - отправени заплахи, които са неотнормирани тъй като нямат причинна връзка с процесното НП, в това число независимо от твърденията за професионално качество на другия участник в ПТП.

Също следва да се отчете от една страна, че самият свидетел по неговите думи е упреждал ищцата за неправилно поведение - тъй като е напуснала мястото, не е сигнализирала на тел. 112 след като е считала, че е права. Съдът не дава вяра на показанията на свидетеля, че ищцата не е знаела, че не следва да напуска мястото на ПТП, което е относимо към НП в изменената част. В това число съдът отчита заявеното от свидетеля за професионалната ангажираност на ищцата. Що се отнася до последното - работа в Б. и отчисляването ѝ за писане на докторантура по изявленията на свидетеля, то такава професионална ангажираност по принцип не изключва работа в състояние на стрес. Следователно са налице фактори от естество, извън НП и наложените с него санкции по т.2, които обуславят описаното от свидетеля състояние на ищцата.

Що се касае до здравословното ѝ състояние, въз основа на представения амбулаторен лист на л. 49 от делото от анамнезата е видно, че при прегледа на дата от 20.12.2018г. е установено от 1 седмица зачервяване на лявото око, което се е случвало и в миналото, назначена е терапия с витамин С, в това число след направени изследвания. По делото пред СРС заседания са проведени на дати 31.10. и 12.12.2018г., което е второто и последно заседание по делото. Следователно, в него ищцата не е научила за наложената ѝ с НП санкция по т.2. Данни за пряка връзка между узнаването за НП - на 16.08.2018г. видно от НП на лист 8 от делото, и здравословното състояние на ищцата по амбулаторния лист няма. Доколкото НП е връчено на дата, преди посочените заседания на съда, а твърденията на свидетеля, че здравословното състояние на ищцата се е влошило - зачервяване на окото, едновременно след връчване на НП и след едно от заседанията, са нелогични

и противоречат на данните по делото.

При горните обстоятелства съдът намира, че ищцата не доказва по делото заявеното от нея основание по претенцията си за присъждане на парично обезщетение за неимуществени вреди и конкретно, че узнаването за "незаконосъобразния акт" - наложените санкции по т.2 от процесното НП, е породило негативни състояния, още повече, че е била убеждавана от свидетеля, че неправилно е напуснала мястото на ПТП, за което е и санкционирана. Не се доказаха емоционални състояния, които са преодоляни с изменението на НП, доколкото ищцата по същество и след изменението на НП продължава да бъде административно наказано лице за извършеното от нея на дата 10.01.2018г. изпълнително деяние - напускане на мястото на ПТП, но в по-нисък размер от наложения от административно-наказващия орган. Дори и да са налице негативни преживявания от размера на наложените санкции по т. 2 от НП, то интензитетът им не може да се оцени като висок, надвишаващ чувството за несправедливост на всяко наказано лице по принцип.

Искът за неимуществени вреди следва да бъде отхвърлен изцяло като недоказан, не се доказва връзка между претърпените вреди - чувство на страх и здравословното състояние на ищцата - зачервено око, и наложените с процесното НП по т.2 санкции на ищцата, в изменената от съда част. Този иск следва да бъде отхвърлен - за сумата от 100 лв. за неимуществени вреди за периода от 20.08.2018г. до 05.07.2019г. ведно със законната лихва от датата на решението на касационната инстанция - 05.07.2019г. до окончателното плащане.

Относно разноските по делото, претендирани от двете страни:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

С оглед изхода на делото на ищцата, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разноски в размер на 10 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 07.10.2019г. Платеното по този договор възнаграждение е в размер на 300 лева. Неоснователно е възражението за прекомерност, тъй като това е минималния размер по чл. 8, ал. 1, т.1 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид уважената част от иска - за 400 лв. при претендиран размер от 500 лв. общо ведно със законните лихви, то съразмерно на уважената част следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 240 лв.

Поради пропуск на съда, ищцата е заплатила държавна такса само в размер на 10 лв., т.е. само за единия предявен иск. За отхвърлената част от иска - не се следва присъждане на държавна такса. За отхвърлената част от иска ищцата следва да бъде осъдена да заплати държавна такса в полза на АССГ, а що се касае за уважената част от иска, то този разход следва да бъде възложен на ответника, съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ.

Предвид изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] № 5 на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на Е. С. Ф. ЕГН [ЕГН] за парично обезщетение за имуществени вреди сумата от 400 (четиристотин) лева, представляващи частично заплатени разноски за адвокатско възнаграждение при съдебно обжалване на Наказателно постановление № 17-4332-015680 от 15.08.2018г. на Началник група, отдел „Пътна полиция“ по н.а.х.д. № 15341/2018г. на СРС, НО, 6–ти състав и к.н.а.х.д. № 4580/2019г. на АССГ, XXI касационен състав, ведно със законната лихва върху размера на обезщетението, считано от 05.07.2019г. - решението на касационната инстанция, до окончателното заплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Е. С. Ф. ЕГН [ЕГН] иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] № 5 за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100(сто) лева, претендирани за периода от 20.08.2018г. до 05.07.2019г. на основание частичното изменение на Наказателно постановление № 17-4332-015680 от 15.08.2018г. на Началник група, отдел „Пътна полиция“, постановено с решението по к.н.а.х.д. № 4580/2019г. на АССГ, XXI касационен състав, ведно със законната лихва върху размера на обезщетението, считано от 05.07.2019г. - решението на касационната инстанция, до окончателното заплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] № 5 да заплати на Е. С. Ф. ЕГН [ЕГН] сумата от 250 (двеста и петдесет) лв. за разноски по делото.

ОСЪЖДА Е. С. Ф. ЕГН [ЕГН] да заплати сумата от 10 лв. за държавна такса по отхвърления иск за неимуществени вреди в полза на Административен съд София - град, по банкова сметка номер BG 13 BNBG 9661 3100 1783 01, BIC на БНБ - BNBGBGSD при Централно управление на БНБ, като представи по делото и вноския документ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщението от страните.

СЪДИЯ: